

[Bilgrav-Nielsen]

at jeg citerede fra et papir, som fortæller, hvordan man ønsker handlingsprogrammet udmøntet. Det, der står her, mener jeg er noget helt centralt, for det forpligter nemlig ikke bare socialdemokratiet og det radikale venstre, men en række andre partier her i salen til at finde sammen om de ting, for de ting, der står her, findes også i en række af de øvrige partiers programmer. Det parti, det er sværest at finde sammenfald med, når man ser, hvad det er for en helhed, der skal komme ud af det, er SF, så derfor er jeg ikke enig med statsministeren i, at dette er mødestedet for SF og det radikale venstre og socialdemokratiet. Jeg tror, at socialdemokratiet inderst inde har erkendt, at det ikke er muligt at få SF til at acceptere de midler, der skal bringes i anvendelse.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg vil godt sige til hr. Bilgrav-Nielsen, at den demokratiske procedure i SF er den, at vi konsulterer hovedbestyrelsen og hovedbestyrelsen os, og så hjælper vi hinanden med at finde frem til nogle vigtige principielle beslutninger. Der er ikke tale om, at hovedbestyrelsen sætter sig på os og siger: I skal gøre sådan og sådan. Hovedbestyrelsen har naturligvis set dette papir, og hovedbestyrelsen har også set, at der i det papir står nogle ting, som hverken vi eller hovedbestyrelsen holder så forfærdelig meget af. Når vi ser tingene udmøntet, vil vi tage stilling til dem, og vi vil arbejde på at ændre nogle af dem i en anden retning end den, der lige er angivet. Socialdemokratiets handlingsplan vil være udgangspunkt for en del af de drøftelser, vi skal have mellem SFs hovedbestyrelse og folketingsgruppen i den kommende tid.

Steen Folke (VS):

Jeg vil gerne indlede med at sige til lykke til det grønlandske folk med den historiske folkeafstemning, hvis resultat blev opgjort i nat. Som bekendt vedtog et flertal at melde Grønland ud af EF. Det er et skridt af historisk betydning, og det bør hilses velkommen fra denne talerstol.

Lad mig sige om finanslovsforslaget, at det er en lidt ejendommelig situation med dette års finanslovsforslag, dels fordi regeringen har valgt at udskyde den såkaldte beskæfti-

gelsesplan til senere, dels fordi den borgerlige opposition, firkløverpartierne, ikke har stillet nogen ændringsforslag til finanslovsforslaget. Det er kun SF, VS og fremskridtspartiet, som har stillet ændringsforslag, og det drejede debatten i går sig jo om.

De øvrige partier har det tilfælles, at de alle sammen gerne vil betragte sig som værende i centrum af dansk politik med CD som det proklamerede borgerlige centrum og med de radikale stående lige til centrum for centrum. Mon de manglende ændringsforslag til finanslovsforslaget har noget at gøre med skyggeboksningen mellem disse partier, de taktiske manøvrer og signaler, som mediernes er langt mere optaget af end den politik, der kommer ud af det? Hvem vil med hvem? Bliver det endnu en gang hr. Christophersen, der skal i kassen med statsministeren, eller bliver han overhalet på målstregen af hr. Poul Schlüter? Hvor interessant! Hvor pikant! Eller skal den ene eller den anden oven i købet være statsminister? Det havde TV i går aftes en alenlang og inderlig uinteressant udsendelse om. De eneste, der ikke deler al denne morskab, er den kvarte million arbejdsløse, hvis hidtidige erfaring er, at det går ud over dem, uanset hvem der indgår studehandlerne på Christiansborg.

Regeringens undskyldning for ikke selv at komme med ændringsforslag, der udmøntede dens såkaldte beskæftigelsesplan, er, at man har været i tidnød, det har ikke kunnet lade sig gøre. Jeg mener ikke, at forklaringen har virket overbevisende. Jeg mener også, at der ligger taktiske motiver bag. Jeg finder det overordentlig bagvendt, at man først får vedtaget et finanslovsforslag, som ikke afspejler det, der er kernen i regeringens politik, for derefter at skulle vedtage nogle aktstykker, eller hvad der nu bliver tale om, hvor nogle initiativer skal udmøntes hen ad vejen.

Jeg mener også, at firkløverets manglende ændringsforslag til finanslovsforslaget har noget med taktik at gøre. Selvfølgelig er der også den mulige forklaring, at man ikke kan blive enige. Man kan tænke på VK-planens triste skæbne – vel at mærke trist for venstre og de konservative, men godt for lønarbejdere og arbejdsløse og de mange andre, der skulle være skåret ned til sokkeholderne. I den forbindelse er det et interessant selvkritisk opgør, der er foregået i venstre. Tidligere har venstres holdning til finanslovsforslaget